

KIS HATÁR

SZAPPANY-BUBORÉK. (lásd 186 1)

A KAKUK-ÓRA.

(Vége.)

DE HISZEN játékom tetszett mindenkinek, sőt sokan könyekre is fakadtak, „rimánkodott szegény Oszkár. „Éhen haljak, mert kicsiny vagyok?“

„Az nem tartozik reám,“ szolt a püspök hidegen. „A gondviselés talán azért nem engedte nagyobbra nőni, hogy rosztat ne tehessen.“

E szomorú vigasztalással Oszkár ismét utnak indult s gondolta magában: „Ha tudnák, hogy én a gazdag és hatalmas gróf fia vagyok, mind térdre borulhának előttem, még ha rosztul játszanám is.“ Ezután kissé szomorúan távozott a nem igen barátos városból.

Most már tizenhét éves volt, s nem igen remélhette, hogy nagyobbra fog még nőni. Hat évig fáradhatlanul tanult és nagy tudományt gyűjtött magába s mégis úgy látszott, hogy minden tudományával sem szerzhet magának egy darabka kenyeret sem; pedig erszénye már üresedni kezdett. Ezen nagyon elszomorodott, s a mint egy szép mezőre ért, busan lefeküdt a fűbe s elgondolkozott, végre pedig szépecskén elaludt.

Midőn felébredt, nagy meglepetésére nem a puha fűvön, árnyékos fák alatt találta magát, hanem egy nagy létrás szekéren, mindenféle czifra ruha, butor és százféle csillogó portéka között, minőket még sohasem látott. Megmondták neki, hogy vándor színészek között van, kik őt a mezőn

aludva találván, felvették kocsijokra s magukkal vitték. A színész-csapatnak rég szüksége volt egy törpére s Oszkárban épen jóra találtak. Oszkárnak semmi kedve sem volt ugyan e mesterségre, de minden ellenállása daczára felöltöztették őt bohóczruhába, egy majmot adtak kezébe s velők kellett mennie és túrni a durva nevetlen emberek boszantásait, mert mindig gunyolták törpésége miatt.

Igy vándoroltak néhány hétig s Oszkárnak mindig a majmot kellett tánczoltatni. Végre eljutottak egy szép kastélyhoz s ennek közelében ütötték fel sátrukat, hogy előadást tartsanak. A kastély ura, egy büszke gróf nem jött az előadásra, de leánya, a bájos Margit, megjelent számos kísérettel, hölgyekkel és apródokkal. A nép nagy tisztelettel üdvözölte a gyönyörű leánykát, ki hófehér ruhában, fején gyöngypártával jelent meg és alamizsnát osztott a szegényeknek, mert messze tájon nem volt hozzá hasonló jósaú leány, és mindenki szerette és tisztelte őt. — Amint Margit elhaladt Oszkár mellett, a majom kiugrott ennek kezéből és rá akart ugrani a megrémült leánykára — de Oszkár gyorsan megkapta a majmot és visszazoritotta helyére.

„Oh te semmirekellő, te gondatlan kölyök!“ kiáltott dühösen a színészek igazgatója s nagyot ütött szegény Oszkárra.

„Ne bántsa, kérem ne bántsa!“ szolt Margit szeliden s egy köny

ragyogó
letette„Ké
mes kis
hatott„Sz
résztvé„Ne
kisassz

Mar

ditotta

sorsa és

meg, m
séges, ö„Ol
mit kiv„Sz
„Eg

érintés

mondá

„M

földön

Margit

lokát.

„Ol

susogá

tásai ka

sátor z

ruhái e

tek, mi

mikor

észre, k

és szép

emberré

e válto

föltött s

kár egy

örökös

meg elő

ragyogott szép szemében. Az igazgató letette korbácsát.

„Köszönöm kegyes részvétét, nemes kisasszony!” szolt a törpe meghatott hangon.

„Szegény kis fiu!” szolt Margit részvétellel. Milyen szépen beszél.“

„Nem vagyok én kis fiu, nemes kisasszony! Törpe vagyok.“

Margit jó szívét egészen megindította az oly okosnak látszó törpe sorsa és nyájasan szolt hozzá: „Mondja meg, mit tehetnék önért; ha lehetséges, örömet teszem.“

„Oh! ha merném megmondani, mit kívánok!” sohajtott Oszkár.

„Szóljon bátran,“ biztatá Margit.

„Egy nyájas szó ajkairól, egy érintés lágy kezétől megvigasztalna,“ mondá Oszkár halkán.

„Mindnyájan testvérek vagyunk a földön és egyenlők Isten előtt“ szolt Margit és megsimogatta a törpe homlokát.

„Oh! most boldogan halok meg, susogá Oszkár és elájult. Színészpajtásai karjaikra vették s lefektették a sátor zugába; de mialatt itt feküdt, ruhái egyszerre csak szakadozni kezdtek, minden kurta és kicsiny lett és mikor Oszkár felébredt, azt vette észre, hogy teljesen kinőtt ruháiból és szép szálas termetű, erős fiatal emberré lett. Színész pajtásai látván e változást, nagyon bámultak a csoda fölött s midőn hallották, hogy Oszkár egy hatalmas grófnak a fia és örököse, nagy tisztelettel hajoltak meg előtte és siettek igazgatójukhoz,

hogy tudtára adják a csodás eseményt. Az igazgató lelkendezve sietett Oszkár elé s szörnyű alázatossággal kért bocsánatot eddigi durva bánásmódjáért, aztán előkerestette a legpompásabb ruhákat s Oszkárt rangjához méltóan öltöztette fel.

A csodának villámgyorsan híre futott, s színi előadást sem lehetett tartani, mert mindenki a szerencsésen megtalált fiatal gróft akarta látni. Margit atyja, a hatalmas várur, diszes követséget küldött le Oszkárhoz, felhívatta a várba, s mint kedves vendégét ott tartotta egy egész hétig.

Egy hét múlva Oszkár utnak indult, és pedig csak egymagában, hogy elfoglalja saját örökségét. Betért a malomba is, melyben annyi éven át tanulgatott; remélte, hogy talán találkozik Gergely bácsival; de Gergely bácsi nem volt ott s a hajdan oly kedves szoba most szomorunak és elhagyottnak tünt fel Oszkár előtt, mert mióta megismerte a világot, nem tudott többé oly zavartalanul örülni; pedig a sok csodás apróság még mindig ott volt, a madárcák vigan csicseregtek s kivált a kakuk oly kedvesen, oly hívogatólag szolt, hogy Oszkár alig tudott végre elválni tőle. Miután azonban sokáig hiába várta Gergely bácsit, végre ismét utnak indult s nem sokára megérkezett boldogult atyja jószágaira. Annyira hasonlított pedig Oszkár az elhunyt öreg grófhoz, hogy hivei és jobbágyai mindjárt ráismertek és csakhamar egész sereg gyült körébe, hogy szükség esetében fegyverrel visszahelyezzék őt atyai örökségébe.

Hanem gonosz nénje, Kunigunda asszony ezt nem várta be; megszökött egy távol városba s így Oszkár minden baj nélkül elfoglalta jogos tulajdonát.

Miután szépen elrendezkedett jószágában, fényes kísérettel ellovagolt azon várba, hol a szép és jó Margit élt, megkérte kezét atyjától és hazavitte mint feleségét és élt aztán sokáig boldogan. Minden félévben elment azon malomba, melyben hajdan élt s melyben Gergely bácsi félévenként szokott volt akkor megjelenni; de most

hiába várta őt Oszkár; nem találta ott soha többé s magányosan töltött mindig egy-két órát hajdani lakhelyén, felhuzogatta a sok szép órát, hallgatta a kakuk szólását s aztán ismét hazament. Később, mikor már egy hétéves faeskája volt, ezt is magával vitte a malomba s a kis fiu is vele együtt gyönyörködött a sok furesa apróságon, kivált pedig a kakukórán, mely ha szólni kezdett, a fueska tapsolva ugrándozott s kiáltozó: „Ah! ez a legszebb! ez a legszebb!“

Az ÖKÖRSZEM. (lásd 191. l.)

ZSEI

annyira
pedig a
bergen
tojás“-r
csak jó
számára
ha ekl
zsebünk

ZSEBORA A TIZENHETEDIK SZÁZADBÓL.

ZSEBÓRÁK láthatjátok, kis olvasóim, milyen zsebórákat csináltak ezelőtt kétszáz esztendővel, mikor még az órás mesterség nem volt annyira kifejlődve, mint mai nap. Mivel pedig az ilyen órák akkor leginkább Nürnbergben készültek, elnevezték „nürnbergi tojás“-nak. Képzelhettek, hogy ugyancsak jókora zseb kellett egy ilyen tojás számára s mi most meg volnánk akadva, ha ekkora nagy órát kellene mellényzsebünkben hurezolnunk, a miből látható

az is, hogy nem mindig az a jobb, a mi nagyobb.

Minden új találmány, úgy szokott az lenni, hogy eleinte nem tökéletes; lassanként találnak mindig valami javíthatót, míg végre teljesen megfelel a czélnak. Így volt ez a zsebóránál is. Kezdetben csak oly nagyokat tudtak csinálni, hogy majdnem külön táskában kellett hurezolni és az embereknek akkor ez is nagyon tetszett; lassanként pedig már oly piczinyek, hogy alig érezzük mellényzsebünkben s azért mégis sokkal pontosabban mutatják az időt, mint haddan a nagy nürnbergi tojások.

AKARATOS PETIKE.

(Képpel a 184. l.)

PETIKE valóságos kinzó szelleme volt az egész háznak és magának is. Már kis korában tömérdek bajt okozott; ha a bölcsőbe tették, kimászott s a földön csuszkált, máskor meg ha ki akarták venni ágyából, semmikép sem akart kijönni, s mindig épen akkor sirt és ordított, mikor mások aludni kívántak.

„Ejh. de rossz gyerek ez, sok baja lesz míg felneveli“, mondták anyjának a szomszédok, s anyja valóban maga is aggódott, mert mikor Péter urfi nagyobbacska kezdett lenni még akaratosabb lett, anyja pedig szegény iparos neje volt, s nem sokat bajlódott vele. Mikor tehát Peti barátunk már hat-hét éves volt, anyja elhatározta, hogy elküldi az iskolába, hogy tanuljon valamit.

Iskolába ment tehát Petike, — az az hogy csak ment volna; mert Peti az iskolát olyan helynek tartotta, mely épenséggel nem valami nagy mulatságot nyújt, kivált oly tanító mellett, mint Kerekes bácsi, ki nagyon szigorú ember volt, s igen jól tudott elbánni a makacs gyerekekkel. Ennek hírére hallotta Petike, s ezért mikor reggel keresték, hogy elvezessék az iskolába, eltűnt, nem volt sehol található. Anyja aggódott is, hogy talán baja esett a fiúnak, az ebéd ideje is megjött, de Petike csak nem mutatta magát.

Volt ugyanis a szomszédház mel-

lett egy nagy szénakazal, s Petike ennek tetejére bujt el, magával vivén mulatságul kedvencz macskáját is. Ott a puha szénában feküdtek és játszottak egy pár óráig, senki sem láthatta s így meg sem találhatták; hanem a czicza végre megéhezett s miután nem kellett félnie attól, hogy iskolába viszik, meg akart szökni; Petike nem engedte, a macska nyávogott, karmolt, Petike felsikoltott, s így délután végre megtalálták.

Másnap reggel anyja jól vigyázott, hogy Peti barátunk meg ne szökhessék ismét, felöltöztette szépen, kézen fogta és vitte az iskolába.

Kerekes bácsi jó öreg tanító volt s épen irt, midőn sirás, vísítás hangzott ajtajánál, s Peti lépett be, kit édes anyja karon vezetett be.

„No, kis vitéz, mi baj? Talán megijedtél az iskolától?“ kérdé a tanító. „Nem akarsz iskolába járni?“

„Nem“, durczáskodott Peti.

„Nem akarsz derék, okos fiú lenni, szép könyveket olvasni?“

„Nem, nem!“ szölt Peti makacsul. „Haza akarok menni.“

Hanem Peti urfi e kívánságából semmi sem lett, mert anyja néhány szót váltott a tanítóval, aztán ott hagyta a fiút az első leczkére.

Ez az első leczke pedig abból állott, hogy egy szép képes könyvet kapott nézegetni, a mi ugyan nem kellemetlen leczke; de Petinek nehéz volt, mert a könyvért azt kellett mondani: „köszönöm“, ő pedig föltette magában, hogy csak azért sem mondja.

A tanító igen jószívü ember volt; de tudta, milyen akaratos gyerekekkel van dolga s elhatározta, hogy majd kiveri Petinek a fejéből a makacs-kodást.

„No, Peti fiam, fogd e szép könyvet és mondd „köszönöm.“

„Nem kell nekem ez a könyv.“

„De szép képek vannak ám benne.“

„Szép képek? Hadd lássam.“

„Oh nem úgy, elébb mondd szépen „köszönöm.“

„Nem mondom.“

Peti szerette volna látni a képeket, de nem akarta megtenni azt, a mit mondtak neki. A tanító tehát félretette a könyvet, beültette Petikét egy padba s aztán a többi gyermekekhez fordult s felmondatta velök leczkéiket. Mindnyájan tudták s jókedvüen örömmel mondták fel.

Mikor a leczkének vége volt, a tanító így szólt a fiukhoz: „Itt van egy szép képes könyv; ha én ezt nektek megmutatom, mit fogtok mondani?“

„Köszönjük szépen, tanító ur!“ feleltek mindnyájan.

A tanító odaadta a könyvet, s a fiuk majdnem egy óráig mulattak a szép képeken. Petinek nem volt szabad közel mennie, s nagy kedve lett volna sirni, de csupa dacból csak azért sem sirt. Tizenkét órakor végre a fiuk mind haza mentek, s Peti is felugrott és indulni készült; de a tanító visszaültette a padba és így szólt:

„Kedves fiam, én jó akarok lenni irántad, de akkor tenned kell azt, a mit mondok; azt kívántam, hogy mondd „köszönöm,“ te nem akartad, pedig nem kapsz ebédet s nem mehetsz játszani, míg meg nem teszed.“

Nehéz leczke volt s még két óráig tartott, míg végre Peti barátunk megtanulta, mert éhes, szomjas volt s játszania sem lehetett. Oda ment tehát a tanítóhoz és félénken pillangatott fel reá.

„No, Peti, mi ujság?“ kérdé a tanító. „Talán megtanultad a leczkédet?“

„Meg!“

„Mit fogsz tehát mondani, ha odaadom a képes könyvet?“

„Köszönöm szépen tanító ur!“

„Nagyon jól van fiam! Az eiszó leczkét megtanultad, most haza mehetsz ebédelni, és itt a képes könyv, ezzel mulathatsz délután. Aztán jövőre el ne felejtsd, hogy a makacs gyermek mindig büntetést kap.“

Nem is akaratoskodott Petike többé, hanem szorgalmas és szófogadó tanuló lett.

ITATÁS NYÁRON.

(Képpel a 185. l.)

IGYÁL pejkó, igyál sárga
Nagyon meleg idő jár ma.
Hűs a forrás, vize be jó —
Igyál sárga, igyál pejkó.
S ha ledobnál a forrásba
Nem bánám én, lovam sárga.
Hűvös forrás, nem meleg tó —
Benn vagyok már, lovam pejkó.

AKARATOS PETIKE. (lásd 182. l.)

ITATÁS NYÁRON. (lásd 183. l.)

PITYERGŐ PÉTERKE.

PÉTERKE csak a gyerek!
Nézzétek hogy pityereg.
Azért pityereg mert röstel
Foglalatoskodni könyvvel.

A könyvet el is dobá,
Gyüölí az iskolát.
S hogy nincs kalács a tarsolyban
Nyilván azon sir legjobban.

- Kell galuska Petike?
— Nem kell nekem, csak vigye!
Édes anyja így nyugtatja —
De nincs annak foganatja.
- Mi köll fiam, édesem?
— Nem köll nekem semmisen!
— Mit akarsz hát, szentem gyöngyöm?
— Sirni akarok — hóm, bhóm, hóm.

SZAPPANY-BUBORÉK.

(Képpel a czimlapon.)

LENGE, lenge buborék
Magasabbra tudsz-e még?
Mi vagy mondd meg, piros alma,
Sárga narancs, avagy szilva?

Nem az, nem az, nem egyéb
Mint szappanyból buborék.
Kis pipából fújja Miska
Őrsike meg fújja vissza.

S a hogy fújja egyre Miska
Utána kap a kis cziczka:
Be villogó, be csillogó
Jaj istenem be ragyogó.

EGY KIS BÁBU MESÉI.

RÉGI, törött-kopott bábu va-
gyok, a sarokban fekszem és
senki sem játszik többé ve-
lem, még annyira sem, mint uj ko-
romban, pedig akkor sem nagyon
szerettek, mert hiszen nem voltam
afféle drága, fényes porcellán bábu
szép hosszú hajjal, hanem csak olyan
tiz krajezáros, minőt szegény gyer-
mekek számára szoktak venni!

De nem akarok siránkozni, unal-
mamban inkább elmondok egy kis
történetet első gazdámról, szegény
jó Katiczáról, kinél ugy szerettem
volna megmaradni! De hiába! ő nem
játszhatott bábukkal, ő neki csak
arra valók voltunk, hogy eladogasson
és így egy kis pénzt szerezzen rajtunk.

Szegény Katicza! Kis leányka
volt és Pesten egy szűk kis szobá-
ban lakott nagybátyjával, a ki vak
volt, meg egy öreg bácsijával, a ki

sánta volt, úgy hogy egyik sem mozdulhatott ki a szobából és Katiczának kellett mindenhová járni mindenért. Nagy szegénységben éltek, de azért Katicza mégis mindig mosolygott és jókedvű volt, szívesen ápolta a két öreg embert, kik viszont nagyon szerették a jó kis leánykát. A két öreg ember abból élt, hogy kosarakat fonogattak, a miből ugyan nem nagy jövedelmük volt, de mégis csak megéltek valahogy; Katicza hordozta szét a kosarakat azoknak, kik megrendelték, ő szedte be a pénzt s ellátta az egész háztartást olyan jól, mint akármely nagyobb gazdasszony.

Nagyon jól emlékszem még azon időre, midőn először láttam Katiczát. Hosszu üvegszekrényben feküdtem még vagy tiz bábutársammal; mindnyájan egyformák voltunk. Nagyon szép hely volt az, játékszer bolt, melyben ezerféle apróság volt. Mikor először betettek minket abba a szép üvegszekrénybe, épen egy szép, piros arcú fiatal nő állott a szekrény mellett és két csinos leánykával beszélt. Az egyik kis leány odalépett az üvegszekrényhez, nézegetett bennünket s így szólt: „Kedves kisasszony, nagy szükségem volna a kosárára; mikor lesz kész?”

„Talán még ma; minden perczen várom Katiczát; ő mindig pontosan elhozza, a mit megrendelek,” így szólt a boltosleány s kinézett az ajtón. Ugyane perczen egy nagy kosárcsomó mozgott a bolt felé s a kosarak közül

csak egy csinos kis leányarczot lehetett megpillantani, úgy hogy azt lehetett volna hinni, hogy ez arcz valamely kosaré, mert a leányka nem látszott ki a kosarak közül. A kosárcsomó megállott a bolt közepén, s ekkor egy kedves hang elszólt: „Elhoztam a kosarakat, tessék meg nézni, kérem. Nagyapa azt mondta, hogy bizonyosan jók lesznek, mert igen gondosan készítette.” S ezzel a kosarak szétterültek a földön és Katicza végre láthatóvá lett.

A két uri leányka elkezdte nézegetni a kosarakat s mindjárt láttam, milyen különböző természetű a két testvér. Az egyik összevisszaforogatta a kosarakat, mindenféle hibákat talált, végre azt mondta, hogy neki egyik sem kell s aztán dölyfösen elfordult; a másik, a kisebbik ellenben nyájasan nézegette a szép kosárkákat s ezt sugta nővérenek: „Ne beszélj olyan megvetően Emma! nézd azt a szegény leánykát, milyen fáradt és hogy bántja őt a te beszéded! Ha te hurezoltad volna e nagy kosárterhet, bizony nem szeretnéd, ha valaki aztán még így gyalázná a portékádat.” Azután hangosan szólt: „Én ezt a szép kis kosárkát veszem meg, ez nagyon tetszik nekem. Nagyon szeretem, hogy elhozta ez a kis leány. Hát te melyiket választod, Emma?”

Emma azonban csak ajkát bigyeszté s azt mondta, hogy neki egyik sem kell; aztán az ajtóhoz lépett s az utcára nézett, mialatt nővére kifizette a kosár árát. De nem volt

apró pénze s egy forintos bankót adott a boltleány kezébe.

„Ah, nem tudok váltani,“ szolt a boltosleány, „Katicza, fuss át a szomszéd boltba és váltsd fel ezt a forintot.“

Katicza mosolygó arcczal sietett ki a boltból.

„Milyen szép kis leány!“ szolt az uri kisasszony, ki a kosárkát megvette. „És milyen nagy terhet kell neki hordozni!“

„Oh, ez a legderekabb leányka, a kit valaha ismertem,“ felelt a boltosleány. „Nagyatyja vak, nagybátyja nyomorék, de Katicza pótolja az egyik nek szemét, a másiknak lábát, és így csak megélnék valahogy a kosárfonásból; persze nagyon szegényesen, mert ilyesmiért az emberek nem sokat fizetnek.“

Katicza szaladva jött ekkor vissza s az ajtóban kissé odaütődött Emma kisasszonyhoz, ki erre dölyfösen megpirongatta, úgy hogy a szegény leányka egészen megijedve tette le a pénzt az asztalra s azt hitte, hogy most valami nagyon rosszat tett, pedig a többiek, kik a boltban voltak, bizonyosan csak azt gondolták: „Mily szenvedhetlen kisasszony!“

A másik leányka kifizette a kosarát s mialatt a többi pénzt kis erszényébe rakta, így szolt nyájasan Katiczához: „Nézd csak, tetszenek e bábuk neked? Van bábud?“

„Nekem? Bábum? Oh, soha sem is volt, kisasszony,“ felelt Katicza

elpirulva, mintha szégyelte volna magát.

„Jöjj már végre, Ida! nem várlak tán egy óráig,“ kiáltott közbe Emma haragosan.

Idácska azonban nem hallgatott rá, hanem elővett erszényéből egy husz krajczáros pénzdarabot, letette az asztalra s így szolt a boltosleányhoz: „Kérem adjon ezért egy kis bábút ennek a leánykának; hadd mulasson vele. Most sietek, ajánlom magamat“, s ezzel kisietett a boltból Emmával együtt, mielőtt Katicza magához tért volna meglepetéséből.

„No's, Katiczám, kell bábu?“ kérdé a boltosleány.

„Oh nem! nem!“ felelt Katicza. „Nem tudom... talán nem haragszik meg az a jó kisasszony — — de mit csináljak én a bábuval? Inkább szeretnék nagyatyámnak venni valamit a husz krajczárért; — oh, azért sokat vásárolhatnék számára.“

Szegény Katicza olyan boldog volt e gondolatra, hogy nem is tudta hamarjában, mit mindent vásároljon azért a husz krajczáron.

(Vége következik.)

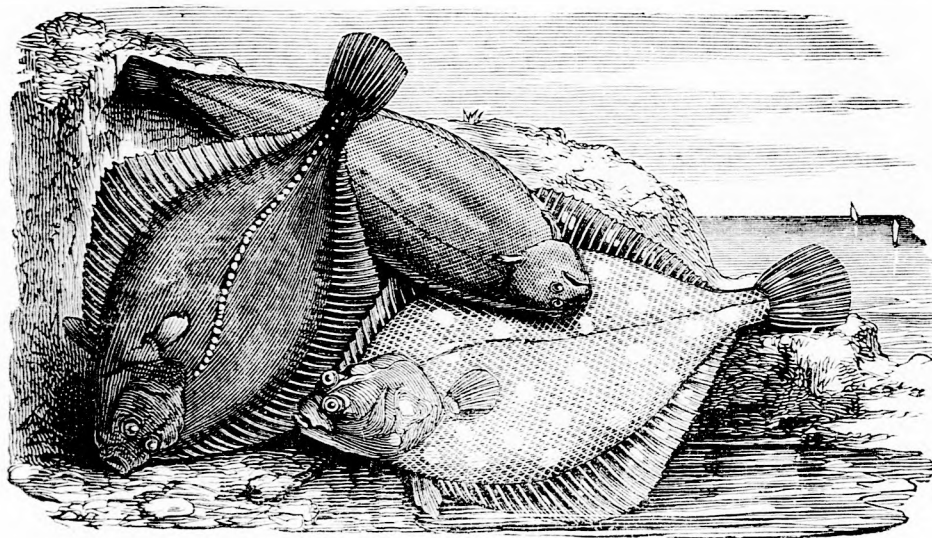
OLVASSÁTOK EL EZT.

Iveleg.	Sok a fa 1000döben.
2elkedő.	A 60vani szőlő bora
5vös József.	6almas.
20ár.	Pénzért almát le70ni.
60i szőlő.	
70kedő.	

SZARVAS AZ ERDŐBEN.

HATÁROZZÁTOK MEG
AZON ÁLLATOK ÉS NÖVÉ-
NYEK NÉPIES NEVÉT, ME-
LYEK E KÉP NÉGY SARKÁBA
RAJZOLVA VANNAK.

FURCSA EGYSZEREGY.

EGYSZER egy, az csak egy
Hajocska a vízre megy.
Kétszer kettő biz a négy,
Hé kis öcsém, hova megy?
Kétszer három hat,
Pali fog halat.
Kétszer négy a nyolcz
Nem gyoész a darócz.
Kétszer öt a tiz
Ott a tiszta víz.
Kétszer hat az tizenkettő.
Nem csónak a sütő teknő.
Kétszer hét az tizennégy
Halót most kezembe végy.
Kétszer nyolcz az tizenhat
Fogd meg hát a kis halat.
Kétszer kilencz tizennyolcz
Gondolj a mielőtt szólsz.
Kétszer tiz az husz
Huzom ki a tele hálót —
Pali pajtás te is húzd.

ESŐ, ESŐ.

Eső, eső, eső akar lenni.
Minden ember haza akar menni.
Fölkél a szél, a füstöt lehajtja
Nyujtózokdik tűzhelyen a macska.
Bodri kutya a fészerbe sompolyg
S nagy almosan legyek után kapkod.
Halványon szállt le a nap is tegnap
S udvara (gyűrűje) volt a holdnak.
Rucza hápog, a páva miakol
Közeledik minden a mi tavol.
Tehén bődül legyek fulankjátul
Disznó röffen a tócsában hátul.
Laposan száll út fölött a főske
S megszólal az egész fala tücske.
A hal is a vízből ki-kiszökken,
Béka mozog lomhán a rögekben.
Csöndesül a határ, a lég meghül
S megérted a hármas rigó füttyből
S hú ebednek szükölése mondja
S a kotlósnak meredező kontya —
Hogy nem lehet kétség alá venni :
Eső, eső, eső akar lenni.

ME

A

S vel
Tűzok
Lud c
Szóva
Csies
Csörö
S min
Hogy
Hogy
S ki
A vá
S eg

Adot
S eg
De k
Senk
S es
Éljer

Kis
Mag
S re

El b
De
Hog
S h
Kies
Kiro
S n

Sas
S a
Még

MESE AZ ÖKÖRSZEMRŐL.

(Képpel a 180. lapon.)

A madarak fejedelmet akartak.
 S egybegyültek a ruczák és varjak,
 Megjelent a tyúk, galamb és páva
 S velük együtt szarka, bagoly, kánya,
 Tűzok, holló, csalogány és fecske
 Lud és csirke, fajd és verebcske —
 Szóval minden tollas, szárnyas állat:
 Csicseregtek, szóltak, kiabáltak
 Csörögtek, csattogtak füttyörészték —
 S mindegyikök tartott nagy beszédet,
 Hogy annak az ideje már megjött
 Hogy nekik is legyen fejedelmök.
 S ki száll legmagasbra: az leszen
 A választott madár-fejedelem.
 S egybegyültek tehát valamenyen.
 Ne kérjétek hogy mind megnevezzem.
 Adott jelre fölfelé repültek
 S egymásnak feje fölé kerültek
 De ki köztük legmagasbra szállott
 Senki más mint a királyi sas volt.
 S csak úgy harsogott alatta mélyen:
 Éljen, éljen saskirályunk, éljen!
 De nini? Mi ez? E perczenetben
 Kis madarka föl magasbra rebben
 Magasabbra büszke saskirálynál;
 S repül repül, lebeg-libeg, száll száll.
 Mint lehet hogy ily magasra szálla?
 Elbútt a sas szárnyának alája —
 De oly csöpp az istenteremtette
 Hogy észre őt a nagy sas nem vette.
 S hogy fölértek a magas felhőkbe
 Kicsi került a nagynek föléje
 Kirebbent a szárnya alúl szépen
 S multa felül ő a sast eképen.
 Ámde a czél semmitsem használta:
 Sas lett mégis madarak királya.
 S az ökörszem alatt és szegényen
 Még ma is ott ugrál a sövényen.

TRÉFÁS RAJZOK.

(Képpel a 192. l.)

TRÉFÁS rajzokban igen mulatságos játékokra találtok, kit olvasók. Mint látjátok, több emberalak van egy lapon, de valami gonoszság annyira összezavarta őket, hogy mindegyiknek a testéből hiányzik valami, s egy másik ember testrésze van ott helyette. Így a skót ember ellopta a diák derekát és az asszonyság lábait, míg a matróz a vén dajka fejkötős fejét tette fel s a maga fejét a dajkának adta stb. — Nem volna jó, ezeket helyreállítani s mindenkinek visszakapni a magáét? Ha ezt akarjátok, kis olvasóim, rajzoljátok le az ablakokat, úgy a mint vannak, (ha tudniillik nem akarjátok a „Kis Lap“-ot összenyirbalni), aztán vágjátok ki szépen minden egyes embert s ott hol a kereszt vonalak vannak rajtok, ismét minden alakot szabjátok szét: ekkor aztán össze lehet keresni, hogy melyik fejhez melyik deréktest és láb illik, s ez igen mulatságos játék.

ÜZENET A KIS OLVASÓKNAK.

Megkaptam a kitűzött kérdésekre a feleletet s mondhatom, hogy valamennyi kielégített, úgy hogy különbséget nem tehetek, s így részemről tán fölösleges is tudatni veletek, hogy Amerika Vespuccio Amerigótól nyerte nevét, kinek érdeme az, hogy első irta meg Columbus fölfedezésének történetét, különben irigye volt a nagy Columbusnak, Columbia mint mindnyájan helyesen megírtátok, csak egy tartománya Amerikának.

Az olvasási és rajzolási föladásokra is kaptam igen jó megfejtéseket és szorgalmasan rajzolt másolatokat, sőt e napokban már néhány apró katulyát vettem, mik a „Kis Lap“ 11-dik számában eléadott minta szerint készültek. Igen csinosak és aczélpennát tartogatok bennök, hogy jó hasznukat vegyem.

Csak tovább is ily fogamatosan olvassátok a „Kis Lap“-ot, melyet mindig növekvő örömmel ir számatokra

FORGÓ BACSI.

TRÉFÁS RAJZOK (lásd 191. l.)

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.
 Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.